

MICHAEL
MORTIMER

DE ZWEEDSE BESTSELLERSENSATIE

Blaauwe
vlinders

THRILLER

Het vervolg op
De Maagdensteen

Over het boek

In een Kremlinarchief in Moskou doen Ida, Alma en Lasse een ongelooflijke vondst. Tussen de oude Sovjetdocumenten treffen ze de zogeheten Stalin-steen aan, die naadloos aan de Maagdensteen past. Ze reizen af naar Oekraïne, naar de verboden zone rond de kerncentrale van Tsjernobyl. Hier woonde Ida's moeder Eva nadat ze haar dochter verliet – een plaats die ze het 'Paradijs' noemde en waar, doordat de mensen het gebied na de kernramp van dertig jaar geleden massaal hebben ontvlucht, de rijkste fauna van Europa leeft. Eva's huis is verlaten, maar de aanwezigheid van Ida, Alma en Lasse blijkt toch te zijn opgemerkt...

De pers over *De Maagdensteen*

'Met *De Maagdensteen* schreef Michael Mortimer het eerste deel van wat de perfecte thrillerreeks kan worden.' – LEZERSREACTIE OP HEBBAN CRIMEZONE

Over de auteur

Michael Mortimer is het pseudoniem van de auteurs Daniël Sjölin en Jerker Virdborg. Daniël Sjölin (1977) is een bekroond literair auteur, tv-presentator en recensent. Zijn laatste boek werd genomineerd voor de prestigieuze August Prize. Jerker Virdborg (1971) is auteur en cultuurjournalist – zijn werk werd onder meer bekroond met de Vi Magazine Literature Prize en de Karin Boye-prijs. In Nederland verschenen twee boeken van zijn hand.

Van dezelfde auteur

De Maagdensteen

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Michael Mortimer

Blauwe vlinders

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Fossildrottningen

© Michael Mortimer, first published by Norstedts, Sweden in 2014. Published by agreement with Norstedts Agency.

Vertaling

Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau (SVIN)

Alle illustraties

Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported License. Bearbetning Sara R Acedo. Page (Original/Dutch paperback version) 18/15 Thierry Heger. 35/33 Arian Zwegers. 85/77 okänd. 105/97 Balthazar (Baltzer Schwan, d. 1624). 186/172-173 Timm Suess. 266/248 okänd. 307/290 okänd (foto ca 1900). 329/311 Aero Icarus. 369/349 Vicente Villamón. 403/382 Marie-Lan Nguyen. 474/451 Caio do Valle. 521/493 Leandro Gomes Moreira, Jens Buurgaard Nielsen, Corsica. 523/495 Yathin S Krishnappa. 545/516 Patrick Permien, SaRA.

Omslagbeeld

© Kalin Eftimov

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0428 8

NUR 332

Dit boek is opgedragen aan

E.S.E.P.I.A.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische vervoelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Maar aangezien de mens een deel van de natuur is, is zijn strijd tegen
de natuur onvermijdelijk een strijd tegen zichzelf.

Rachel Carson

Dan zal een wolf zich neerleggen naast een lam, een panter vlijt zich bij
een bokje neer; kalf en leeuw en mestvee zullen samen weiden.

Jesaja 11:6

Er is een bliksemende tegenstelling tussen het humanisme en het
behoud van de natuur. De vloek van onze tijd is dat niemand het licht
daarvan durft te zien.

Oleg Kuznetsov, *The Posthuman Era*

Wat voorafging

De vierentwintigjarige Ida Nordlund studeert biologie aan het Karolinska Instituut in Stockholm. Op een decemberdag belt Ida's grootmoeder Alma haar uit Moskou op en vraagt haar naar het Nobelfeest in Stockholm te gaan. Daar ontmoet Ida de Russische Nobelprijswinnaar Anatolij Lobov. Hij geeft haar een brief uit de achttiende eeuw en een bijzondere steen – de Maagdensteen – waarna hij, tijdens het feest, plotseling en op mysterieuze wijze overlijdt.

Ida raakt in paniek en belt Alma, die haar opdraagt de Maagdensteen te verstoppen en zelf uit handen van de politie te blijven. Ida realiseert zich ook dat ze op het feest wordt achtervolgd. Haar achtervolgers zijn de Russische onderzoekster Miranda en haar handlanger Vlad.

Met de hulp van een jonge arts, Paul Elmér, lukt het Ida het Nobelfeest te verlaten. De volgende ochtend wordt ze in Pauls rijtjeshuis wakker en ze begrijpt al gauw dat hij haar seksueel heeft misbruikt. In de krant leest ze dat ze wordt gezocht voor de moord op Lobov, en bovendien zitten Miranda en Vlad haar op de hielen.

Halsoverkop verlaat ze Stockholm en met Pauls auto gaat ze naar de provincie Jämtland, waar ze hulp krijgt van haar vroegere buurman Lasse, die tijdens haar jeugd een soort tweede vader voor haar is geweest. Hij vertelt Ida dat Alma jarenlang in het bos in een geheim laboratorium heeft gewerkt. Ze heeft onder meer de invloed van straling op blauwtjes bestudeerd, maar ook twee raadselachtige stoffen: solve en coagula.

Dit blijkt allemaal verband te houden met de Maagdensteen en Ida begrijpt dat Alma's bezetenheid van de steen op de een of andere manier met Ida's moeder Eva te maken heeft, die al vele jaren verdwenen is. Ida krijgt ook te horen dat Alma als jonge vrouw in de geheime Sovjet-Russische onderzoeksstad Tsjeljabinsk 47 een genetisch defect heeft opgelopen.

In Alma's laboratorium vindt Ida documenten en aantekeningen over Carl Linnaeus, Frank Sinatra, Johann Wolfgang von Goethe, Greta Garbo en Niels Bohr, die allemaal met de Maagdensteen in contact schijnen te zijn geweest. Uit de documenten maakt ze ook op dat Carl Linnaeus'

leerling Daniel Solander tijdens een expeditie onder leiding van James Cook met de *Endeavour* de oorspronkelijke steen in 1769 in een grot in Nieuw-Zeeland heeft gevonden. De steen viel echter in vier delen uiteen, en Solander had er slechts twee bij zich toen het schip in Londen terugkeerde. De ene steen stuurde hij naar Linnaeus en de andere behield hij tot aan zijn dood. De andere twee stenen zijn sindsdien spoorloos, waarschijnlijk kwamen ze in handen van matrozen van Cook.

Achternagezeten door de politie vluchten Lasse en Ida onder dramatische omstandigheden naar Noord-Zweden. Hun eerste doel is Finland, daarna willen ze naar Moskou, waar Alma zich nog steeds bevindt. Tijdens de reis worden ze verschillende keren achtervolgd en aangevallen door meeuwen. De steen lijkt een sterke invloed op de vogels te hebben en ze agressief te maken. Bovendien lijkt de Maagdensteen een bijzondere uitwerking op wolven te hebben.

Tijdens de reis komt Ida erachter dat haar moeder, Eva, in de loop van de jaren mogelijk geprobeerd heeft om via brieven met haar in contact te komen, brieven die haar echter nooit hebben bereikt.

Onderweg lukt het Lasse de brief te duiden die Ida op het Nobelfeest van Lobov heeft gekregen, en in een rivier in het Finse Lapland halen ze een paar honderd jaar oude beekparelmosselen leeg. In de mosselen zitten kleine antieke sieraden en een gouden sleutel met het embleem van twee slangen.

Wanneer Ida en Lasse weer naar het zuiden reizen, belanden ze op een cultureel festival in de Finse stad Rovaniemi. Daar blijken ze door twee mannen uit Stockholm te zijn gevolgd. Het zijn Paul Elmér, die er veel aan gelegen is de iPad terug te krijgen die Ida in zijn auto heeft gevonden, en de aan lager wal geraakte romanschrijver Mikael Mattson. Mikael's dochter is aan leukemie overleden en hij wordt gedreven door wrok en wraaklust. Mikael is zonder het te weten ook de Maagdensteen op het spoor sinds hij toevallig in het bezit is gekomen van het onbekende reisdagboek van Daniel Solander over Nieuw-Zeeland. Hij denkt op termijn een roman over Solander te kunnen voltooien, een boek dat ook zijn dochter moet rehabiliteren.

Paul en Mikael gaan de confrontatie aan met Ida en Lasse, maar het loopt allemaal uit de hand en in de consternatie neemt Ida per ongeluk Solanders dagboek mee. Ida en Lasse ontkomen aan hun achtervolgers en zetten koers naar Moskou.

Na een lange tocht door Finland proberen ze met behulp van een hondenspan over een bevroren meer Rusland binnen te komen. Op het ijs worden ze achternagezeten door een roedel wolven. De dieren kalmeren

echter als Ida de Maagdensteen tevoorschijn haalt, en Lasse en zij kunnen uiteindelijk voet op Russische bodem zetten.

Ze weten aan twee valse Amerikaanse paspoorten te komen en krijgen vervolgens een lift naar een klein treinstation, vanwaar ze verder reizen naar Moskou.

Het district Boquerón, de provincie El Chaco in Noord-Paraguay, 11 juli

De motor van de donkergroene jeep draaide stationair. De wagen stond midden op de smalle weg, terwijl Stan McAuley gebogen over de motorkap de voorruit schoonveegde. De zoute modderspetters en dode insecten hadden uiteindelijk een dikke laag vuil gevormd. Daarom was hij even gestopt en stond nu met de mouw van zijn overhemd te wrijven tot een deel van het glas weer enigszins schoon was.

Al bijna twee uur op deze wegen, dacht hij. Waarom moeten die dorpen ook allemaal zo verdomd afgelegen liggen? En dan de hitte. En, niet in de laatste plaats, alle vragen en klachten die er kennelijk zijn gerezen. Ik hoop maar dat Delia en Gómez er al zijn zodat ik niet...

Zijn gedachten werden afgebroken. Ergens vanuit de bosjes hoorde hij een luid geplons.

Vast een kaaiman, dacht hij, die zich bij een van de vele zijriviertjes van de Pilcomayo ophoudt. Kaaimannen, daar valt niet mee te spotten.

Hij pakte de rolstang beet, ging achter het stuur zitten en schakelde.

Terwijl hij verder reed, wierp hij een blik op de foto van zijn gezin die hij op het dashboard had vastgeplakt. Zijn vrouw en zijn tweelingdochters lachten naar de camera, de foto was genomen tijdens hun vorige vakantie, in het Braziliaanse Florianópolis. Hij glimlachte toen hij aan hen dacht, en aan het nieuwe appartement in Asunción, waar ze uiteindelijk meer kamers zouden krijgen, en een balkon.

De weg bleef smal en werd al snel nog stoffiger. Op veel plaatsen waren de diepe wielsporen van de houtkapmachines van de bosbouwbedrijven te zien en boven op een lang savanneplateau met ongewoon hoog gras rook het naar verbrand hout, maar hij zag nergens rook. De weg verbreedde zich, werd tweebaans en was even later zelfs geasfalteerd en toen zag hij het eerste houten bordje waar de naam van het dorp op stond, Santa Teresita, daarna het tweede bord dat de een of andere beschermheilige voorstelde en ten slotte nog een bord met een vrolijk gekleurd BIENVENIDO.

Natuurlijk, welkom, welkom, al geldt dat vandaag vast niet voor mij.

Hij reed langzaam langs de eenvoudige, bakstenen huisjes en parkeerde vlak bij de vijver, waar een plastic zak op het troebele oppervlak dreef. Hij zag geen andere auto's van het team.

Zodra hij de motor had uitgezet, hoorde hij een stem die zei:

'*Médico McAuley.*'

Een man met een pet op zijn hoofd die een lange katoenen broek en overhemd met korte mouwen droeg, kwam vanonder het lange, uitstekende dak van het naastgelegen bijgebouw uit de schaduw tevoorschijn. Stan herkende hem niet, maar de man gedroeg zich alsof ze oude bekenden waren.

'Ze zitten allemaal bij elkaar,' zei de man in het Spaans, maar Stan hoorde ook een onmiskenbaar Guaraní-accent. De man leek ook echt op een mesties.

'We wachten al een tijd op u. U bent laat,' ging de man verder.

'Waar zijn dokter Gómez en dokter Delia?' vroeg Stan.

'Gómez is in Campo Loa en Delia in Santa Elena, dorpjes wat verder naar het noorden. Daar hebben ze met vergelijkbare problemen te kampen. Ik heet trouwens Emilio Gonzales.'

O nee, ik ben dus de enige arts hier, dacht Stan, terwijl ze elkaar de hand schudden en de schaduw in stapten. Ze liepen langs het gebouw en bij de hoek sloegen ze af naar het rommelige erf dat naar het kleine hospitaal leidde, dat onder een groepje palmen was ingericht. Hier stonden geen stenen huizen, alleen maar lemen hutten met een rieten dak.

'Ze zitten binnen op u te wachten, McAuley. Velen van hen hebben vandaag een lange weg door het bos afgelegd, speciaal om u te spreken. Iedereen wacht op u.'

Stan stapte het halletje binnen, waar een katholieke icoon aan de muur hing, en liep vervolgens via het kantoorgedeelte naar de twee spreekkamers. Een stuk of tien kinderen zaten in de wachtkamer op stoelen en op de vloer. De meeste in gezelschap van hun moeder. Toen hij hen begroette en *Buenos días* zei, staarden de moeders hem alleen maar aan met een harde blik. Het leken allemaal mestiezen, of Guaraní, of beide. Hij zei verder niets en deed de deur van de ene onderzoekskamer open, ontsmette zijn handen, trok medische handschoenen aan, deed een mondkapje voor en riep de voorste in de rij naar binnen.

Het was een moeder met een jongetje van een jaar of drie. Stan herinnerde zich hen vaag van een paar weken geleden toen het gratis medicatieprogramma was begonnen.

De vrouw sprak zacht maar verbolgen, terwijl Emilio alles vertaalde.

'Ze zegt dat de jongen in de eerste week opknapte... maar ongeveer

een week nadat hij jullie medicijn had gekregen, begonnen... de problemen.'

De vrouw voegde er nog iets aan toe en Emilio vervolgde: 'Ze zegt dat ze hier niet weggaat voordat u uitsluitel geeft over wat de jongen mankeert. U als arts moet dat toch kunnen uitleggen!'

Stan knikte rustig naar de vrouw en vroeg de jongen dichterbij te komen. De moeder trok hem meteen zijn versleten, witte T-shirt uit en wees naar zijn rug en borstkas.

'Kijk maar.'

Stan hurkte neer en keek aandachtig.

Ter hoogte van de onderste ribben van de jongen zag hij een soort ploozakjes en klompjes huid. Op de rug leek de uitslag meer op pukkels, zo groot als de duimnagel van een volwassene.

Wat is dit? dacht Stan. Een soort eczeem, een allergische reactie, overgevoeligheid?

Hij bestudeerde de huidplooiën van dichtbij.

Nee, het lijken wel gezwollen, wat kan het toch zijn?

'En dit kwam dus na een week?'

De moeder antwoordde bevestigend.

Stan voelde heel voorzichtig aan de huidplooiën en ontdekte dat ze onder de buikhuid verder leken te gaan, en toen hij die zachtjes uitrekte, meende hij ter hoogte van de solar plexus een reeks kleine, vlezige oneffenheden te voelen.

Dit lijkt nog het meest, dacht hij terwijl hij probeerde volstrekt neutraal te kijken, op uitzaaiingen bij kankerpatiënten die niet lang meer te leven hebben. Maar toch zijn het niet echt dezelfde soort knobbels.

'Doet het pijn?' vroeg hij.

De jongen antwoordde ontkennend.

Stan slikte en schraapte zijn keel. Nee, ik heb geen idee wat het is, zoiets heb ik nog nooit gezien.

De vrouw hield een lang verhaal, het klonk ingewikkeld.

'Ze zegt dat jullie hadden beloofd dat jullie haar zoon met het nieuwe medicijn zouden genezen van de ziekte van Chagas. Haar moeder en haar tante zijn aan Chagas overleden, ze heeft haar hele leven ernstig zieke Chagas-patiënten gezien. Maar nu hebben jullie iets met haar zoontje gedaan wat veel erger is dan Chagas, en...'

Stan onderbrak Emilio.

'Ik zal de andere kinderen ook onderzoeken, zodat ik straks tot een verantwoord oordeel kan komen. Daarna zal ik ze informatie geven, allemaal tegelijk, in de wachtkamer. Oké?'

Emilio discussieerde luid met de vrouw voordat ze instemde en met het jongetje in haar armen de kamer verliet.

Een nieuwe moeder kwam binnen, met een meisje van een jaar of zes. De moeder praatte zachtjes en keek Stan niet recht aan. Even later liet het meisje haar rug en buik zien. Ook zij had duidelijke pukkels, en bij haar onderrug hingen dezelfde soort wonderlijke huidplooien en klompjes als bij de jongen. Het meisje haalde plotseling met haar hand naar hem uit en zei luid iets in het Guaraní; ze zwaaide met haar armen en de moeder probeerde haar te kalmeren.

‘Het meisje is bang voor geesten,’ zei Emilio. ‘Ze denkt dat jullie haar met de medicijnen kwade geesten hebben gegeven.’

Stan zuchtte en zei dat hij de andere kinderen ook wilde zien, en de volgende tien minuten kwamen ze allemaal naar de onderzoekskamer, een voor een, waar ze kort voor hem bleven staan terwijl hij de huidgezwollen bekeek. Daarna keerden de kinderen terug naar hun moeders in de gang, waar inmiddels een geïrriteerde en ongeduldige stemming was ontstaan.

Bij allemaal hetzelfde, dezelfde vreemde huidproblemen. En hij was de enige arts ter plaatse, ja. Waarom moet mij dit overkomen?

Stan gooide de medische handschoenen en het mondkapje in de prullenmand en zei zachtjes tegen Emilio: ‘Ik begrijp dat ze zich zorgen maken. Ik zal meteen contact opnemen met mijn collega’s en om hulp vragen. Kun jij ze rustig houden terwijl ik op het kantoor een paar telefoontjes pleeg?’

Emilio knikte en toen ze samen de spreekkamer uit stapten, werden ze meteen overstelpt met boze vragen van de moeders. Stan baande zich een weg naar het kantoorgedeelte, veel kinderen huilden nu.

Hij deed vlug de deur achter zich dicht en ging even zitten om verschillende verklaringen voor de huidveranderingen bij de kinderen de revue te laten passeren, maar ze leken geen van alle relevant of aannemelijk.

Hij keek een poosje naar de poster aan de muur. Daarop stond een sterk vergrote wants met een informatietekst over de ziekte van Chagas en het nieuwe behandelplan voor verschillende soorten patiënten. Walgelijke, kleine wants, dacht hij, als deze arme indianen in echte huizen woonden, zou niemand besmet raken.

Nee, ik heb geen idee hoe ik dit moet aanpakken, wat ik tegen ze moet zeggen. En ik mag niet eens een externe arts raadplegen, een dermatoloog bijvoorbeeld, zonder toestemming van het bedrijf.

Ik sta met mijn rug tegen de muur, ik zou ze meteen moeten bellen, de bazen in Zweden.

Hij pakte zijn mobieltje en zag dat de statusbalk rood oplichtte: geen bereik.

Dat was ook te verwachten hier in El Chaco. Maar het telefoonboek is natuurlijk wel beschikbaar.

Hij opende de lijst en vond Biovolvia en de verschillende contactpersonen al snel. Paul Elmér? Nee, die staat te laag in de hiërarchie, dacht hij, ik moet een belangrijker iemand hebben.

Magnus Gustavsson, ja, die heeft de hoogste uitvoerende functie, die moet ik hebben, hij staat maar één tree lager dan de directeur.

Stan herinnerde zich het bedrijfsfeest in Stockholm een paar jaar geleden, toen alle leden van het toekomstige mobiele team met vertegenwoordigers van de directie van Biovolvia hadden gedineerd om te vieren dat ze nu Artsen zonder Grenzen hadden verlaten en naar het farmaceutische bedrijf waren overgestapt. Magnus Gustavsson had Stan voorgesteld als ‘de vrolijke Ier uit Schotland’, wat in zekere zin ook klopte gezien Stans voorouders en zijn jeugd in Edinburgh, voordat hij naar Engeland was verhuisd om in Londen medicijnen te studeren.

Stan trok de vaste telefoon die op het bureau stond naar zich toe en toetste het landnummer van Zweden in, +46.

Ik krijg waarschijnlijk een secretaresse aan de lijn die zegt dat hij in bespreking is, blabla...

‘Hi, this is Magnus Gustavsson. Please, get back to me later or leave a message, thanks.’

Stan bleef met de hoorn in zijn hand zitten, hij wist niet goed hoe hij zijn informatie moest comprimeren, en toen was de tijd voorbij en hoorde hij een klik.

Hij vloekte, voelde dat zijn overhemd nat was van het zweet. Nog een keer dan maar.

‘Hallo, je spreekt met Stan McAuley. Ik ben in het dorp Santa Teresita in de provincie El Chaco, we hebben een probleem. Kun je me terugbellen zodra je dit hoort? Ik meen echt wat ik zeg, je moet me direct bellen.’

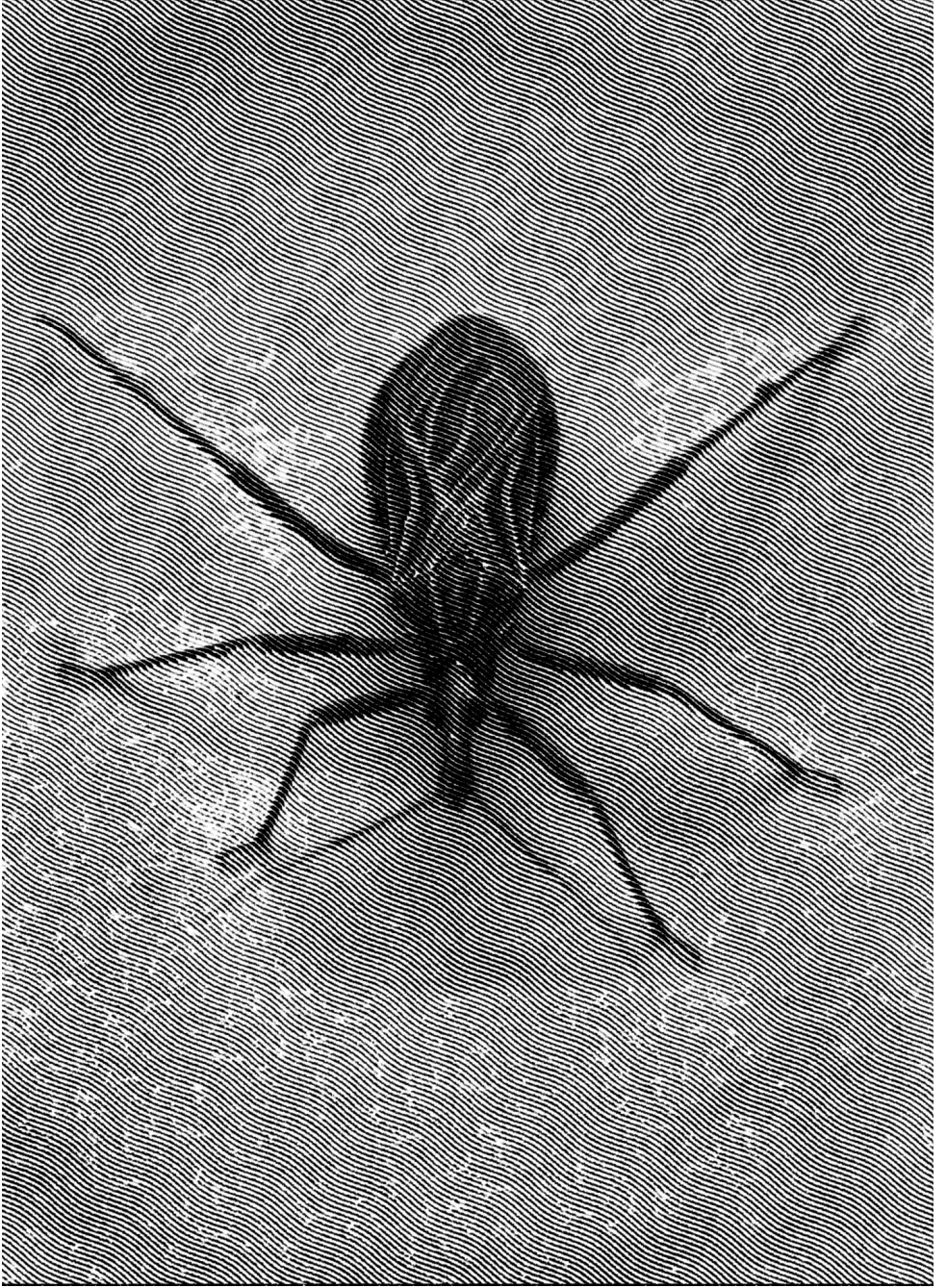
Zachtjes legde hij de hoorn terug. Zal ik iemand anders bellen, iemand met een lagere functie? Nee, te riskant, het lekt misschien uit, naar beneden in de organisatie. Ik moet het nu goed doen, geen fouten maken.

Hij draaide zich om naar de deur. Het misnoegde geroezemoes in de wachtruimte was niet afgenomen.

Maar wat moet ik tegen ze zeggen? Wát?

‘Hoe gaat het, Stan?’ riep Emilio door de deur.

‘Ik kom er zo aan... nog een paar telefoontjes!’ antwoordde Stan.

Moet ik zeggen dat hun kind misschien kanker heeft? Nee, nee, het kan geen kanker zijn, niet na twee weken, nee, nee. Maar wat is het dan wel?

Verschillende vrouwen schreeuwden nu, iemand bonsde op de deur.

Stan liep er snel heen en deed hem op slot. Hij keek om zich heen en merkte dat hij sneller ademde.

‘Stan!’ riep Emilio voor de deur in het Engels. ‘Ik kan ze niet veel langer tegenhouden! Je moet nu uitleg komen geven!’

‘Dat kan niet! Ik moet rustig een dermatoloog kunnen bellen! Dat moeten ze toch zeker kunnen begrijpen?’

‘Ze zeggen dat hun mannen onderweg zijn hiernaartoe, dat de god Ñamandú jou zal straffen voor wat jij en de andere artsen met hun kinderen hebben gedaan!’

Stan slikte.

‘Ik begrijp dat... dit iedereen boos en bang maakt. Ik zal ze alles uitleggen! Maar ze moeten me de kans geven eerst wat feiten te onderzoeken. Alsjeblieft, het kost nu eenmaal tijd om de juiste deskundigen te vinden!’

‘Oké, ik zal proberen het uit te leggen!’

De luide, boze gesprekken voor de deur stopten niet. Stan sloot heel even zijn ogen, hij was nu nog meer buiten adem en toen hij zijn ogen weer opende, viel zijn blik ineens op het bureau.

Hij dacht een paar tellen na, klom toen op het bureau, duwde het raam open en sprong op de stoffige binnenplaats.

Die was vrijwel verlaten, er waren alleen drie jongetjes die met een paar samengeknoopte voddën voetbalden. Stan holde naar de hoek. Vanuit het bakstenen gebouw kon hij de hele tijd het geroep van de vrouwen en Emilio’s kalmerende stem horen. Even later was hij bij de jeep, niemand leek hem te hebben gezien.

Hij stak de sleutel in het contact en de motor startte zonder problemen. Hij gaf flink gas en reed achteruit de vijver in, waarna hij snel links afsloeg, terug naar de provinciale weg.

Niet zo netjes tegenover die Emilio, dacht hij, terwijl het zweet en de waterspetters in de wind begonnen te drogen, echt niet netjes. Maar ik had geen keus, het had uit de hand kunnen lopen, ik was alleen, ik had wel gelyocht kunnen worden. Met die Guaraní-indianen weet je nooit wat er gaat gebeuren. Emilio redt zich wel, hij heeft hier immers geen schuld aan, en bovendien is hij een van hen.

Hij had het dorp al ver achter zich gelaten. Hij reed zo snel hij durfde terwijl hij uit de veldfles dronk en voortdurend in de achteruitkijkspiegel keek.

Hij hield een aantal minuten dezelfde snelheid aan.

Geen voertuigen die hem achtervolgden.

Hij dacht snel en schoksgewijs: ik moet zo snel mogelijk contact opnemen met Delia en Gómez, uitleggen waarom ik ervandoor ben gegaan, vragen wat zij ervan vinden. Hoe heetten de dorpen die Emilio noemde ook al weer? Campo Loa en... Santa Elena? Daar wonen toch ook vooral Guaraní-mestiezen?

Het savannelandschap werd af en toe afgewisseld met hoge bosjes bomen, daarna volgden nieuwe open plateaus die allemaal opvallend veel op elkaar leken. De motor van de jeep liep gelijkmatig en de benzinetank was nog steeds bijna halfvol.

Ik kan net zo goed meteen naar huis gaan, naar Asunción, waar ik zeker weet dat ik bereik heb, en dan bel ik Delia daarvandaan...

Op hetzelfde moment hoorde hij iets in zijn broekzak, een aanhoudend geluid.

Triiiiiiiiiing!

Hij luisterde wat beter. Ja, het was zijn mobieltje. Hij pakte de telefoon uit zijn broekzak en keek. Ja, hij had nu echt bereik, hier, midden in dit niemandsland.

En het telefoonnummer was Zweeds.

‘Met Stan McAuley.’

‘Hallo, hoe gaat het? Je spreekt met Magnus Gustavsson.’

‘Hé, hallo.’

Ze wisselden heel kort wat beleefdheidsfrases uit.

‘Ik begreep dat het dringend was?’ zei Magnus.

Stan deed verslag van de situatie en beschreef nauwkeurig de symptomen van de kinderen. Magnus stelde een aantal uitvoerige vervolgvragen en leek toen na te denken. Ze bleven tot in de kleinste details over de symptomen praten, terwijl Stan al rijdend een map uit de tas op de achterbank pakte en erin begon te bladeren.

‘Ja, dat klinkt niet echt goed,’ zei Magnus. ‘Je weet dus zeker dat dit correcte informatie is?’

‘Natuurlijk. Ik heb het met eigen ogen gezien.’

‘Tja,’ zei Magnus aarzelend, ‘de rapporten uit de andere dorpen spreken allemaal juist over snelle positieve resultaten. Bijna alle patiënten zeggen dat de pijn in hun hart helemaal is verdwenen en de gemeten waarden worden voortdurend beter. Hetzelfde geldt voor de dorpen in Bolivia, Peru en Ecuador, in alle dorpen zelfs. De mensen zijn gewoon enorm dankbaar en blij met ons medicijn. Dit is dus onverwacht nieuws.’

‘Het is natuurlijk mooi dat jullie zulke rapporten krijgen. Maar de sig-

nalen uit Santa Teresita waren enigszins anders, dat kan ik je wel vertellen. En hetzelfde geldt voor een dorp dat Campo Loa heet, en ook voor Santa Elena, als ik het allemaal goed heb begrepen.'

'Wacht even, dat moet ik noteren.'

Stan kon horen dat Magnus zat te schrijven.

'Santa Elena, zei je?'

'Ja.'

Magnus kuchte en klonk ernstig. 'Ja. Ik weet eerlijk gezegd niet hoe we dit moeten verklaren. Hebben jij en je collega's het al gehad over...?'

Stan onderbrak hem: 'Ja, heel kort. En ik heb hier in de auto ook zitten nadenken. En ik bedacht dat het misschien met de Guaraní zelf te maken heeft.'

Magnus klonk geïnteresseerd.

'Hoe bedoel je?'

'Nou, dat juist deze indianenstam op de een of andere manier overgevoelig is, waardoor juist zij op een onverwachte manier op de actieve stof in het medicijn reageren. Ik heb in elk geval geen betere theorie.'

'Nee, het is inderdaad niet eenvoudig,' zei Magnus uiteindelijk. Hij klonk bezorgd. 'Maar laten we even logisch nadenken: hoe weten we überhaupt dat deze vreemde uitslag niet door iets heel anders wordt veroorzaakt? Slecht water, afval uit de mijnen, een ander gif dat ze binnen hebben gekregen? Hoe kunnen we dit zeker weten? Kunnen andere mogelijkheden echt allemaal worden uitgesloten? Hadden dan niet nog veel meer mensen dezelfde uitslag moeten krijgen?'

Stan zweeg, terwijl hij een lange bocht nam waar een paar nandoes schreeuwend van de weg sprongen.

'Nee, ik heb niets uitgesloten,' antwoordde hij toen. 'Daar heb ik nog geen tijd voor gehad. Maar ik vond het van het grootste belang dat de directie zo snel mogelijk op de hoogte werd gebracht.'

'Dat spreekt voor zich. Het was goed dat je belde. Hm, dit is geen eenvoudige situatie. We nemen dit soort waarschuwingssignalen natuurlijk heel serieus, dat doen we altijd. Anderzijds heeft ons geneesmiddel tegen Chagas veel goodwill gekweekt voor het hele bedrijf, zoals je weet. Het heeft onze positie in de branche totaal veranderd en als later zou blijken dat de uitslag bij de Guaraní door iets heel anders wordt veroorzaakt, zou het zeer spijtig zijn als de resultaten die we tot nu toe met het Chagas-project hebben behaald op het spel worden gezet vanwege de negatieve reacties die jij hebt vastgesteld. Vind je ook niet?'

'Dat begrijp ik. En het is natuurlijk aan de directie om beslissingen te nemen.'

Magnus leek niet even aandachtig te luisteren als in het begin, hij praatte meer tegen zichzelf: 'Bovendien is het wereldpatent al jaren goedgekeurd. Na keiharde controles, zoals altijd, dat weet jij even goed als ik... Nee, ik weet het niet. Dit moet natuurlijk ter plekke in Paraguay worden gemonitord, terwijl het project zich op andere plaatsen in zijn eigen tempo moet ontwikkelen. Alles moet tegen elkaar worden afgewogen, zoals altijd.'

'Natuurlijk. Maar wat ik daar van dichtbij heb gezien weegt in elk geval voor mij behoorlijk zwaar,' zei Stan. 'De huiduitslag bij de kinderen leek op uitzaaiingen bij volwassenen. Ik werk al bijna twintig jaar als arts en dit heb ik nog nooit bij zulke kleine kinderen gezien. En dat alle kinderen deze symptomen één tot twee weken na de injecties hebben gekregen, is toch zeker wel voldoende reden om er iets aan te doen? Misschien gaan ze wel snel achteruit. Als arts vind ik dat we hier absoluut niet omheen kunnen. We moeten overwegen om het hele project met onmiddellijke ingang stop te zetten en alle kinderen in het ziekenhuis te laten opnemen voor verder onderzoek.'

'Vind je dat echt?' vroeg Magnus. 'Ja, dat is natuurlijk een alternatief. Maar het gevaar bestaat dat journalisten er lucht van krijgen, en dan brandmerken we ons eigen medicijn in de media, misschien wel voor goed. Nee, we moeten de getroffen indianen eerst ter plaatse nader onderzoeken voordat we een volgende stap zetten. Hoe snel kun je terugkeren naar het dorp?'

'Ik weet het niet... We moeten in elk geval met meer mensen zijn. Misschien moeten we ons ook bewapenen. Ik hoop dat je het begrijpt. Ze zijn met velen, en ze zijn bang. Hun kinderen zijn al ernstig ziek en ze denken dat wij ze nog zieker hebben gemaakt. De situatie kan maar zo gewelddadig worden.'

Stan hoorde Magnus weer schrijven.

'Ik begrijp het. Stan, je moet weten dat we dit uiterst serieus nemen. Maar ik wil dat jij als medeverantwoordelijke ter plaatse geen actie onderneemt voordat ik je weer heb gesproken. Kunnen we dat afspreken?'

Stan aarzelde even voordat hij antwoordde. 'Tja, hoe lang gaat dat duren?'

'Ik neem zo snel mogelijk contact met je op... als ik met de andere artsen heb gepraat. Jullie zijn tenslotte werknemers, en jullie moeten loyaal zijn aan de belangen van het bedrijf, of niet soms?'

Magnus klonk ineens wat vriendelijker: 'Om je de waarheid te zeggen heb ik al enige aanwijzingen ontvangen over wat jij nu beschrijft, Stan. Er schijnen een paar dorpen getroffen te zijn. Maar we moeten ook ver-

trouwen op onze eigen analyses en, zoals ik net ook al zei, zeker weten dat we alle andere denkbare oorzaken kunnen uitsluiten. We hebben het wel over een ontwikkelingstraject van acht jaar, aan al dat werk kan niet zomaar worden voorbijgegaan, alleen omdat een paar kinderen misschien meerdere ziekten tegelijk krijgen en hun ouders ons medicijn daar de schuld van geven.'

'Ik respecteer je standpunt,' antwoordde Stan rustig, 'maar ik doe toch een beroep op jou en de directie om snel in actie te komen, vooral als jullie hier al aanwijzingen over hebben ontvangen. Als de kinderen niet zo snel mogelijk in een ziekenhuis worden onderzocht, gedragen we ons niet als een serieus farmaceutisch bedrijf. Dat is mijn mening.'

Zonder echt na te denken bij wat hij zei, voegde Stan er snel aan toe: 'En dat kan natuurlijk gevolgen hebben.'

Magnus klonk plotseling enigszins weifelend.

'Wat... bedoel je?'

Stan stopte aan de kant van de weg en deed de motor uit. Zijn polsslag was hoog, hij voelde hoe opgejaagd hij was. Hij concentreerde zich voor- dat hij vervolgde: 'Denk even wat verder na. Denk aan de claims die we op de lange termijn aan onze broek kunnen krijgen. En dan is er nog het morele aspect, dat weegt net zo zwaar, in elk geval voor mij als arts. Ik wil niet toekijken als deze kinderen misschien alsmaar zieker worden. Door ons medicijn. Ik zal met de andere artsen van het mobiele team praten, maar ik vind dat de kinderen in Santa Teresita zo snel mogelijk in het ziekenhuis moeten worden onderzocht. Paraguay heeft ook zijn eigen media, moet je weten, er zijn hier genoeg kranten en televisiezen- ders.'

Magnus haalde diep adem en antwoordde toen met een overdreven vriendelijke stem, fluisterend bijna: 'Wat bedoel je eigenlijk, Stan?'

Zijn toon had iets heel onverwachts. Stan wist niet wat hij moest zeg- gen. Hij hoorde de kronen van de quebrachobomen vlak langs de weg ruisen.

'Ik bedoel alleen maar dat dit naar buiten kan komen,' zei Stan. 'Het gevaar bestaat dat de indianen met de media gaan praten.'

Magnus klonk opgelucht.

'Ja, natuurlijk... daar heb je gelijk in. Ik dacht even dat... Nee, laat maar. Ik moet ophangen, Stan. Ik zal de overige directieleden meteen bellen. En ik beloof je dat we snel contact opnemen met jou en je collega's.'

'Hoe snel?'

'Dat weet ik niet.'

'Later op de dag?'

‘Dat kan ik niet beloven. Maar zo snel als ik kan. Heb je daar voorlopig genoeg aan?’

Stan wist niet wat hij moest zeggen, en voordat hij iets kon bedenken, hoorde hij dat Magnus de verbinding had verbroken.

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.